

Què és una Vaga

Kropotkin, Piotr

1889

Busquem en va en la nostra memòria recent una sola vaga que haja sigut tan important com la que va esclatar en els molls de Londres i que encara continua¹.

Hi ha hagut vagues més nombroses, hi ha hagut vagues més violentes. Però cap va tindre el mateix significat per a la idea socialista revolucionària.

En primer lloc, el moviment socialista va nàixer en els oficis més ben remunerats i ha agrupat els treballadors d'elit, que sempre han mirat amb menyspreu als oficis més durs. A les persones del quart poder els agrada parlar de «les masses inconscients, incapaces d'organitzar-se, desmoralitzades per la pobresa».

Sabem que hem mantingut l'opinió contrària. I ara aquests estibadors, que no poden assistir a reunions socialistes ni llegir la nostra literatura, però que senten l'opressió i l'odien més sincerament que els treballadors cultes, venen a confirmar la idea central dels qui coneixen al poble i el respecten.

Entre els estibadors regna la solidaritat més completa. I, per a ells, la vaga és molt més dura que per als mecànics o els fusters.

Tot el que es necessitava era que Tillet, un home molt jove i de salut delicada, es dedicara durant dos anys a treballar en els inicis d'una organització dins dels treballadors portuaris —mentres els socialistes dubtaven que poguera tindre èxit en la seua tasca— perquè les mil branques de treballadors relacionades amb la càrrega de vaixells deixaren de treballar amb una commovedora solidaritat.

Sabien bé que per a ells la vaga significava fam, però no van dubtar.

És la fam amb tots els seus horrors. És terrible veure a hòmens demacrats, ja esgotats per la falta de menjar, arrossegant els peus després d'una caminada de vint quilòmetres fins a Hyde Park i de tornada, desplomant-se, desmaiant-se a les portes de restaurants barats on la multitud s'amuntegava per a rebre cupons de racionament i bols de sopa.

Una immensa organització, espontània, va nàixer del si d'aquests treballadors rudes, sovint denominats «el ramat» fins i tot pels socialistes.

Cada dia es distribuïxen centenars de fullets. Es compten, s'anoten i es distribuïxen sumes d'entre 10 000 i 30 000 francs en concepte d'ajuda, en gran part procedents de col·lectes. S'improvisen restaurants, s'omplin de menjar, etc. I, excepte Tillet, Burns, Mann i Champion, que ja tenien experiència, tot ho fan els estibadors que simplement van vindre a oferir la seua ajuda. Una organització bastant gran, absolutament espontània.

És la imatge d'un poble que s'organitza durant la Revolució, millor encara per tindre menys líders.

No fa falta afegir que si esta massa de 150 000 vaguistes no sentira que actualment la burgesia està unida i fort, marxaria com un sol home contra els rics del West End. Les converses dels grups al carrer ho deixen molt clar.

Però la vaga també té un impacte major.

Ha confirmat la força d'organització d'una massa de 150 000 hòmens procedents de tots els racons d'Anglaterra, que no es coneixen entre si i són massa pobres per a ser socialistes militants. Però també ha demostrat, d'una manera que produïx calfreds a la burgesia, fins a quin punt una gran ciutat està a la mercé de dos-cents o tres-cents mil treballadors.

Tot el comerç d'Anglaterra ja s'ha vist afectat per esta vaga. El Pont de Londres, aquest centre comercial universal, està en silenci. Els vaixells que arriben de tots els racons del món s'allunyen d'ell com si fora una ciutat enverinada i es dirigixen a altres ports anglesos. Les carregues —muntanyes— de carn fresca, fruites i aliments de tota mena que arriben cada dia es podriren a bord dels vaixells custodiats per tropes. El blat no arriba per a omplir les botigues que cada dia es queden buides. I

¹ La vaga portuària de Londres de 1889 va ser un conflicte laboral que va involucrar als treballadors portuaris del port de Londres. Va esclatar el 14 d'agost de 1889 i va acabar amb la victòria dels 100 000 vaguistes, que van aconseguir la seua reivindicació salarial de sis penics per hora, l'anomenat «tanner dels estibadors». L'acció sindical també va donar lloc a la creació de sindicats forts entre els estibadors londinencs, un dels quals es va convertir en l'important sindicat nacional Dock, Wharf, Riverside and General Labourers' Union. La vaga es considera una fita en el desenrotllament del moviment obrer britànic, ja que simbolitza el creixement dels nous sindicats de treballadors ocasionals, no qualificats i mal remunerats, en contrast amb els sindicats professionals ja existents. La vaga va contribuir a cridar l'atenció sobre el problema de la pobresa a la Gran Bretanya victoriana i la causa dels estibadors va suscitar una considerable simpatia pública. (Wikipedia)

si els comerciants de carbó no s'hagueren afanyat a concedir tot el que demanaven els carregadors de carbó, Londres es quedaria sense combustible per als seus milions de llars il·luminades cada dia. Es quedaria a les fosques si els gasistes hagueren deixat de treballar, com havien suggerit, malgrat haver eixit victoriosos en una vaga que va tindre lloc el mes passat. Londres es quedaria sense cap mitjà de comunicació si Burns no haguera ordenat als conductors de tramvies que romangueren en els seus llocs.

La vaga es va estendre com una taca d'oli. Un centenar de fàbriques de tota mena, algunes molt grans, altres xicotetes, al no rebre la farina, la calç, el caolí, les llavors oleaginoses, etc., etc., que se'ls subministra diàriament, han apagat els seus focs, llançant cada dia als carrers nous contingents de vaguistes.

Va ser la vaga general, la paralització de tota la vida en aquest centre comercial universal, imposada per la vaga de tres o quatre branques de treball que tenen la clau del bufet.

Hi ha articles en els periòdics que transmeten terror. Mai abans la burgesia havia sentit tant que és súbdita dels treballadors. Mai abans els treballadors havien sentit tant que són els amos de la societat. Ho havíem escrit, ho havíem dit. Però els fets tenen més impacte que la paraula impresa! Els fets han demostrat esta força dels treballadors.

Sí, ells són els amos. I el dia en què eixos anarquistes que s'esgoten en discussions buides facen com Tillet, però amb idees més fermes i revolucionàries, el dia en què treballen entre els treballadors per a preparar l'atur en els oficis que proveïxen a tots els altres, hauran fet més per preparar la revolució social i econòmica que tots els escriptors, periodistes i oradors del partit socialista.

Sovint hem parlat de la vaga general. Ara veiem que per a aconseguir-la no és necessari que tots els treballadors deixen de treballar el mateix dia. És necessari bloquejar els canals de subministrament a la burgesia i a les seues fàbriques.

Notes:

- Publicat originalment com a «Ce que c'est qu'une grève» (Què és una vaga), en La Révolte, el 7 de setembre de 1889. Traducció al català i edició finalitzada a l'octubre de 2025 per La Conquesta del Panda.
- Els continguts de la versió en català de La Biblioteca Anarquista es troben sota llicència CC BY-NC-SA 4.0 per a la seua lliure descàrrega.
- En la mesura que oferim el nostre treball pel bé comú, creiem important crear també formes de col·laboració en la sostenibilitat d'aquest projecte autogestionari i alternatiu. Si t'agrada el nostre treball, considera fer un donatiu☒.

Kropotkin, Piotr
Què és una Vaga
1889

What a Strike Is

Publicat originalment com a «Ce que c'est qu'une grève» (Què és una vaga), en La Révolte, el 7 de setembre de 1889. Traducció al català i edició finalitzada a l'octubre de 2025 per La Conquesta del Panda, sota llicència CC BY-NC-SA 4.0 per a la seua lliure descàrrega en diversos formats:

www.labibliotecaanarquista.cat